

«Το ευαγγέλιον της ευημερίας»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μία ακόμη διαστρέβλωση του Ευαγγελίου

Με τον όρο «Ευαγγέλιο της ευημερίας» (Prosperity Gospel) στον χαοτικό χώρο των Νεοπεντηκοστιανικών - Χαρισματικών αιρέσεων προσδιορίζεται μια ευρύτατα αποδεκτή διδασκαλία, η οποία υποστηρίζει, ότι πραγματικά πιστός χριστιανός είναι όποιος ευημερεί οικονομικά, δεν αρρωσταίνει και δεν γνωρίζει τι σημαίνει δυστυχία και ανέχεια.

Πρόκειται για μια διδασκαλία, που ως θεμέλιό της, σύνθημά της και περιεχόμενό της έχει την άκρως αντιβιβλική θέση ότι η σωστή πίστη αποδεικνύεται με την οικονομική ευημερία και τον υλικό πλούτο και στα ίδια πλαίσια αμφότερα να παρουσιάζονται ως απόδειξη έκφρασης θεϊκής ευλογίας στη ζωή των πιστών.

Η πίστη διαφημίζεται ως πράξη συναλλαγής, η Αγία Γραφή ως συμφωνητικό μεταξύ Θεού και πιστών, η τήρηση του οποίου, σύμφωνα με τους οπαδούς του «Ευαγγελίου της ευημερίας», υποχρεώνει τον Θεό να καταστήσει τον πιστό πλούσιο και υγιή ή αν είναι άρρωστος να τον θεραπεύσει υποχρεωτικά και να τον προφυλάξει από κάθε κακό.

Βιβλικά πρόσωπα και αγιογραφικά χωρία επιστρατεύονται κατά περίπτωση έξω από κάθε ιστορικό πλαίσιο, θεολογική συνάφεια και ερμηνευτική αρχή ως αποδείξεις του «Ευαγγελίου της ευημερίας», ότι ο Θεός θέλει από τον κάθε πιστό να διεκδικήσει μέσω της πίστης την τέλεια υγεία και τον υλικό πλουτισμό. Και μάλιστα όλα αυτά να παρουσιάζονται ως εκπλήρωση των θεϊκών υποσχέσεων που

υπάρχουν μέσα στην Αγία Γραφή.

Ο Θεός στο «Ευαγγέλιο της ευημερίας» γίνεται όργανο, για να ικανοποιήσει ανθρώπινες απαιτήσεις, φιλοδοξίες και στόχους που απλώς του εξασφαλίζουν εντός του χωροχρονικού ορίζοντα μία ανέφελη και εύκολη ζωή με το επίχρισμα μάλιστα μιας ψευδεπίγραφης χριστιανικής πνευματικότητας.

Το πρόσωπο του Χριστού γίνεται όργανο υλοποίησης ελκυστικών επιθυμιών και το πρόσωπο του Παναγίου Πνεύματος η υπηρετική δύναμη για την επίτευξη συγκεκριμένων απαιτήσεων. Η ασθένεια και η οικονομική δυσπραγία, αποτελούν για τους οπαδούς του «Ευαγγελίου της ευημερίας» απόδειξη, ότι ο πιστός είναι αμαρτωλός και επιπλέον δημιουργούν ένα μηχανισμό ενοχών ότι αν προσεύχεται και δεν θεραπευτεί υποχρεωτικά, αυτό γίνεται γιατί δεν έχει μεγάλη και ζωντανή πίστη.

Το «Ευαγγέλιο της ευημερίας» παρότι αποτελεί ουσιαστικά διαστρέβλωση της χριστιανικής πίστης και ηθικής, προβάλλεται διεθνώς και διαφημίζεται συστηματικά και ποικιλοτρόπως εντός των Νεοπεντηκοστιανικών - Χαρismaticών κινήσεων ως μια εύκολα επιτεύξιμη, πνευματική και υλική πραγματικότητα.

Οι εκπρόσωποι του προωθούν τις αντιλήψεις τους χρησιμοποιώντας κάθε πρόσφορο επικοινωνιακό, τεχνολογικό και διαφημιστικό μέσο, ιδίως στο χώρο των ΗΠΑ. Η πραγματικότητα πολλές φορές αποδεικνύει ότι το λεγόμενο «Ευαγγέλιο της ευημερίας» είναι μια καλή αφορμή για την οικονομική ευμάρεια, πολυέξοδη διαβίωση, ασφαλή χρηματοδότηση και δημόσια προβολή όλων των θεωρητικών εκπροσώπων του χώρου.

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου το γεγονός ότι οι θεωρητικοί εκπρόσωποι του «Ευαγγελίου της ευημερίας», πάστορες και Τηλεευαγγελιστές, δανείστηκαν και ενσωμάτωσαν πολλά στοιχεία από ένα άλλο παράδοξο και αιρετικό κίνημα εντός του ευρύτερου Νεοπεντηκοστιανικού - Χαρismaticού χώρου, που είναι γνωστό ως κίνημα «Λόγου - Πίστης» (Word - Faith Movement).

Ο κίνδυνος της πλεονεξίας (Λουκ. 12, 15) προτροπή του Χριστού να μη θησαυρίζουν οι μαθητές Του πλούτη στη γη (Ματθ. 6, 19-21), η Παύλειος επισήμανση, ότι η φιλαργυρία είναι η ρίζα όλων των κακών (Α' Τιμ. 6, 10), είναι ελάχιστες από τις αλήθειες του Ευαγγελίου, που αποδεικνύουν πόσο διαστρεβλώνεται το αληθινό περιεχόμενό του από το λεγόμενο «Ευαγγέλιο της ευημερίας». Δυστυχώς βρισκόμαστε μπροστά σε μια ακόμη νοσογόνο εστία του ευρύτερου αιρετικού χώρου, εντός του οποίου δομήθηκε.

Θα θέλαμε να ολοκληρώσουμε τη συνοπτική αυτή παρουσίαση του «Ευαγγελίου

της ευημερίας» με μια επιπλέον χρήσιμη πειστική ιστορικά και θεολογικά τεκμηριωμένη επισήμανση που κάνει ο P. Zimmerling. Ότι δηλαδή μία ανάλογη αντίληψη και πρώιμη εκδοχή αυτής της κακοποίησης του Ευαγγελίου, με διαφορετική αφετηρία έχει υπάρξει αιώνες νωρίτερα στο χώρο του Καλβινισμού.

Το λεγόμενο «Ευαγγέλιο της ευημερίας» αν το αξιολογήσουμε από τον τρόπο, τη ζωή και τις πρακτικές των θεωρητικών εκπροσώπων του, αποτελεί χωρίς αμφιβολία μία ακόμη επιβεβαίωση του Παύλειου λόγου για την ύπαρξη προσώπων των «νομιζόντων πορισμόν εἶναι τήν εὐσέβειαν» (Α' Τιμ. 6, 5).

Σημειώσεις:

Για τη σύνταξη του παρόντος λάβαμε υπόψη μας τα εξής: P. Zimmerling, *Charismatische Bewegungen*, 2009, σσ. 174-177. H. Gasper u.a. (Hrsg), *Lexicon christlicher Kirchen und Sondergemeinschaften*, 2009, σσ. 67, 117-118. S. Coleman, *Prosperity Theology*, στο P. Clarke (Ed) *ENMR*, 2006, σσ. 453-455.

Του πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου, Λέκτορας Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Ορθόδοξος Τύπος, Αριθμός Φύλλου 2025, 6 Ιουνίου 2014

Πηγή: impantokratoros.gr